
Els dos costats de desenterrar Cervantes

Autor:

Data de publicació: 23-03-2014

Penso que el títol que hi he posat "Els dos costats de desenterrar Cervantes" -de fet "downside" vol dir "el costat dolent"- s'escau més amb el contingut de l'article ja que destaca el costat del: **"..relaxing cup of café con leche.." ajuntant-lo amb el clàssic de "Una Grande y Libre", contra la crua realitat actual d'Espanya: "l'economia, segona a la fila després de Grècia, amb major potencial per a -desfer- la Unió Europea.."**

Be, primer vull dir que el traduttore (= traditore), no és objectiu sempre hi ha una intenció amb criteri personal, en el meu cas és semblant a la de l'autor: "anti moguda electoralista del govern de Madrid"

He estat pensant sobre allò que vull deixar clar amb la meva traducció de "Els dos costats de desenterrar Cervantes" i crec que..

la dicotomia que l'autor pot pretendre fer a l'article no és entre Downside i Digging Up (això és més aviat un joc de paraules)..

la dicotomia per a mí.. és entre els dos "sides": "upside" (el costat que mostren al públic) i .."downside"(el costat amagat)..

em baso en aquesta frase feta que s'empra sovint en anglès
"There are always two sides to every story"

"upside"

"Relaxing cup of café con leche.." = propaganda electoral del PP.. creant un equivalent madrileny de Stratford-upon-Avon y el Globe Theatre de Londres.. sense tenir en compte el diner esmersat
FAES =1898="Una Grande y Libre": cercar en la creació de Cervantes el destí de l'ànima espanyola..

"downside"

Es vol tapar la "crua realitat" actual d'Espanya: "l'economia, segona a la fila després de Grècia, amb major potencial per a -desfer- la Unió Europea.."

Matemàticament no és creïble que de les 17 caixes només s'hagi conservat la de les inicials M.C. (és un muntatge)
La futura prova de l'ADN és molt complexa: s'ha de fer amb els ossos de la seva germana que jauen a un ossari comú barrejats amb 200 esquelets més

Penso que el títol que hi he posat "Els dos costats de desenterrar Cervantes" -de fet "downside" vol dir "el costat dolent"- s'escau més amb el contingut de l'article ja que destaca el costat del: **"..relaxing cup of café con leche.." ajuntant-lo amb el clàssic de "Una Grande y Libre", contra la crua realitat actual d'Espanya: "l'economia, segona a la fila**

després de Grècia, amb major potencial per a -desfer- la Unió Europea.."

Hi he fet correccions afegint-hi els arguments d'en Bilbeny - Haurieu de veure com s'han posat els del: "...a nice cup of café con leche..", perquè he posat ..Claro y catalán"- i unes quantes [... -N. del T.] p.e.:

[de l'edició Princeps (1604) -N. del T.]

[penso que aquí "unravel" vol dir "desmontar l'Unió Europea" -N. del T.].

["Barcelona, archivo de la cortesía, albergue de los extranjeros, hospital de los pobres, patria de los valientes, venganza de los ofendidos y correspondencia grata de firmes amistades, y en sitio y en belleza, única" -N. del T.]

[17 en total -N. del T.],

[Cervantes va morir pobre.. i al no pagar cap descendent va anar a parar a l'ossari comú.. com en Lluís Ulloa.. -N. del T.]

[d'eixes 17 persones -N. del T.],

....

[i ja és casualitat que de les 17 caixes només s'hagi conservat la d'aquestes inicials -N. del T.].

[encara que la prova de ADN s'hagi de fer amb els ossos de la seva germana que jauen a un ossari comú barrejats amb 200 esquelets més -N. del T.].

The downside to digging-up Cervantes

Ilan Stavans

El chiste más bueno sobre el Premio Cervantes, el premio literario más codiciado en el mundo de habla española, que fue establecido por el Ministerio de Cultura de España en 1976, es que el propio Cervantes no lo haya recibido. Quizas se deba a que, dentro de su corazón, era el más anti-español de los escritores españoles. Y porque, como escritor, no se le tenía gran estima. "Don Quijote ", su obra maestra, conocida cariñosamente como "El Quijote ", hace mofa de casi todos los aspectos de la vida en la Castilla del siglo XVII, de la Inquisición para viril coraje, desde el habla de la clase baja a la propia literatura. Su mirada humorística hizo que todo el país pareciera miserable.

A pesar de ello, España persiste. Está dispuesta a amarlo, sin importarle el qué o el cómo. Ahora un grupo de españoles compuesto por un historiador, un geofísico, y expertos forenses parece haber desenterrado los huesos de Cervantes, los de su esposa, Catalina de Salazar, entre otras personas [17 en total -N. del T.], algunos de ellos niños -dentro de un osario común sin especificar [Cervantes murió pobre y al no pagar fueron al osario -N. del T.] en una cripta del Convento de las Trinitarias Descalzas, de Madrid. La caja que, supuestamente, contiene algunos de los restos [de esas 17 personas -N. del T.], tiene las iniciales MC. Esta podría ser la prueba de lo que el grupo está buscando, aunque, a decir verdad, esa ortografía no fue estandarizada hasta un poco más tarde [y ya es casualidad que de las 17 cajas solo se haya conservado la de esas iniciales -N. del T.].

Cervantes tenía casi sesenta años cuando salió la primera parte de "El Quijote" en 1605. (Le haría falta otra década para liberar la segunda parte). Su trabajo anterior había atraído poca atención. Era un soldado y un recaudador de impuestos, entre otras cosas, pero la literatura fue su pasión. Cuando escribió la novela, se estaba haciendo viejo y también estaba perdiendo la paciencia, con él mismo, así como, muy probablemente, con España. El éxito de la novela -sólo la posteridad la llamaría obra maestra- fue, sin duda, sorprendente. La gente se enamoró al instante de sus dos protagonistas, el patético caballero y su criado. En México y Perú, los adultos y los niños se vestían como ellos para el carnaval.

Pero el establishment literario español, o al menos parte de él, le mostró resentimiento. Lope de Vega, el más famoso y prolífico escritor de comedia de la época y creador de algunos de los mejores sonetos en lengua española, habló mal de "El Quijote", antes de la fecha de publicación [de la edición Princeps...-Lope de Vega (Toledo, 4-8- 1604)“..De poetas, no digo: buen siglo es éste. Muchos en cierne para el año que viene; pero ninguno hay tan malo como

Cervantes, ni tan necio que alabe el Quijote..."-N. del T.]. Todo esto hace que sea irónico que España ahora utilice Cervantes para venderse a sí misma. Don Quijote y Sancho Panza aparecen en sellos, camisetas, libros infantiles, tazas de café, y relojes, y en pinturas, cómics, y un sinnúmero de otros recuerdos. Se han hecho adaptaciones para el cine y la televisión, ballets, óperas, y, por supuesto, un musical de Broadway así que "no quieres arroz .. toma dos tazas". Esto no es del todo sorprendente, teniendo en cuenta que "El Quijote" se ha convertido no sólo un símbolo universal, sino también un perenne bestseller.

En tiempos difíciles, España siempre ha tenido una relación especial con Cervantes. Ahora vuelve a él buscando ayuda para arreglarse a sí misma. Sucedió a finales del siglo XIX, con la Guerra Hispano-Americana, cuando se derrumbó finalmente el imperio español, al sumarse Cuba y Puerto Rico a la tendencia de las antiguas colonias de las Américas de repudiar la metrópoli y buscar la independencia (como hicieron las Filipinas). En ese momento, la élite intelectual conocida como la Generación del '98 -que incluye, entre otros, a Miguel de Unamuno, que, como católico, obsesionado por el significado religioso de casi todo en "El Quijote" - encontró en la creación de Cervantes el destino del alma española: no importa cuán errados vayan tus políticos y cuán a menudo sean ridiculizados, debes permanecer fiel a tus sueños - insistían estos intelectuales ..-

Sucedió de nuevo durante la dictadura franquista, cuando la obra maestra de Cervantes era el pegamento que mantenía juntos los valores decadentes de la nación. Y está sucediendo hoy en día, ya que España atraviesa una de sus peores crisis de la historia reciente. El rey Juan Carlos abdicó no hace demasiado tiempo. El alto desempleo y el colapso económico, no sólo mantienen a la gente en un estado de ánimo malhumorado, sino que sitúan a España el próximo a la cola después de Grecia, como la economía con mayor potencial para desenmarañar la Unión Europea. [pienso que aquí "unravel" quiere decir "desmontar la Unión Europea" -N. del T.].

La atención internacional que rodea la exhumación de los restos de Cervantes, es probable que tenga efectos secundarios inesperados. Por un lado, los lectores tendrán la oportunidad de conocerlo mejor, lo que significa que ciertos hechos de los que rodearon su vida se pondrán a prueba. Cervantes es visto como un campeón contra la censura que fue encarcelado por la Inquisición. Aunque pasó tiempo en prisión, el cargo, en realidad, era por un fraude. Y la Dulcinea idealizada de "El Quijote" podría ser una fachada para su vertiente de mujeriego. Cervantes se casó en 1584, cuando tenía treinta y siete años y Catalina tenía diecinueve. El matrimonio duró treinta años, pero Cervantes podría haber pasado sólo la mitad de ellos con su mujer, ya que, el matrimonio llegó justo en el momento que tenía una hija extramatrimonial con otra mujer de diecinueve años, resultado de una noche de pasión en una taberna.

En otras palabras, él no era un santo. Tampoco hay que intentar hacer uno.

Francamente, hay algo de espeluznante en el hecho de traer a Cervantes de entre los muertos. Desenterrar gente famosa se ha convertido en una especie de deporte en el mundo hispano. Antes de Cervantes, pasó con Evita, el Che Guevara, con Federico García Lorca [????-N. del T.] y con Pablo Neruda. Quizás llegar al fondo de la fosa sea un esfuerzo para corregir los errores del pasado, porque el consenso es que estos personajes fueron mal interpretados por sus contemporáneos, al menos el más poderoso de entre ellos. El presente debería mejorarlo.

Siempre he considerado que es una bella metáfora que Cervantes no tuviera un domicilio fijo en España. Él estaba, pues, en todas partes y en ninguna. Hay una serie de sitios relacionados con su vida ["Barcelona, archivo de la cortesía, albergue de los extranjeros, hospital de los pobres, patria de los valientes, venganza de los ofendidos y correspondencia grata de firmes amistades, y en sitio y en belleza, única" -N. del T.], pero ninguno de ellos atrae hordas de viajeros de la forma que Stratford-upon-Avon y el Globe Theatre de Londres arrastran a los fans de Shakespeare. Pero el circo que rodea el trabajo forense que ahora se está haciendo podría ser el primer signo de una naciente industria turística sobre Cervantes. Las monjas del convento donde ha trabajado el equipo forense, ya están pensando en la idea de abrir su espacio al público. Se ha propuesto hacer una tumba para conmemorar el cuarto centenario de la muerte de Cervantes. El autor Arturo Pérez-Reverte, que ha puesto algunas de sus novelas en el madrileño barrio donde se encuentra el convento -un lugar con necesidad de revitalización- se imagina cafés, museos y bibliotecas. [aunque la prueba de ADN se tenga que hacer con los huesos de su hermana que yacen en un osario común mezclados con 200 esqueletos más -N. del T.].

Claro y catalán, los huesos de Cervantes son buenos para los negocios.

Bilbeny y la edición perdida del Quijote (Barcelona pre-1604)

•Lope de Vega (Toledo, 4 de agosto de 1604)

“..De poetas, no digo: buen siglo es éste. Muchos en cierne para el año que viene; pero ninguno hay tan malo como Cervantes, ni tan necio que alabe el Quijote...”

Novela “La pícara Justina” (1604)

Hace referencia al Quijote y tiene privilegio de impresión del 23 de agosto de 1604.

Contradicción de los catorce artículos de la fe cristiana (Juan Pérez 1627)

Explica que en 1604, en una librería oyó a un estudiante que contestaba a otro cliente, en referencia a los libros de caballerías: “Ya nos remanesce otro don Quixote”.

Don Quijote: 2a parte, 3er cap., 7º párrafo (1615)

“..que tengo para mí, que el día de hoy están impresos mas de doce mil libros de la tal historia; si no, dígalo Portugal, Barcelona y Valencia, donde se han impreso, y aun hay fama que se está imprimiendo en Amberes, y a mí se me trasluce que no ha de haber nación ni lengua donde no se traduzga...”

Milagrosamente, Cervantes no menciona la Princeps de Madrid! ... Hecho del que Bilbeny infiere que la edición de Madrid de Juan de la Cuesta de 1605, es apócrifa ... Por otra parte, la 1ª edición conocida de Barcelona, ¿es la de 1617, por ello y aplicando la ley de Chapman-Kolmogorov, la probabilidad de que las dos ediciones desaparecidas sin dejar rastro "no sean la misma" (la pre-1604 y la de Barcelona pre-1614), es infinitamente pequeña (como el caso de los incendios con dos focos o más) ...

La licencia de la edición de Barcelona (1617) apoya el texto de Cervantes: “se le puede permitir que de nuevo se imprima y publique en la diócesis de Barcelona”

Bilbeny añade: “el único motivo con suficiente fuerza para hacer desaparecer toda una edición, es que estaba escrita en catalán” (evidentemente hay que demostrarlo.. pero el caso es parecido al de la Biblia valenciana, de la que sólo ha quedado una hoja.. chamuscada)

El Quijote de Avellaneda tiene la licencia de Tarragona (1614), pero Francisco Vindel asegura que los tipos son de la imprenta de Sebastià Cormelles de Barcelona. ¿Por qué un autor de “Zaragoza” (según Cervantes) no la hizo imprimir en Madrid, cerca de Lope de Vega “enemigo” de Cervantes y del Quijote?

La 2ª Parte del quijote tiene un mensaje subliminal: hace leer a “Dom Quijote”, la obra de Avellaneda, en una librería de Barcelona.

OriginalCatalà

The running joke about the Premio Cervantes, the most coveted literary prize in the Spanish-speaking world, which was established by Spain's Ministry of Culture in 1976, is that Cervantes himself wouldn't have received it. This is because he was, in his heart, the most anti-Spanish of Spanish writers. And because, as a writer, he wasn't held in high esteem. “Don Quixote,” his masterpiece, affectionately known as “El Quijote,” pokes fun at almost every aspect of life in seventeenth-century Castile, from the Inquisition to manly courage, from lower-class parlance to literature itself. His humorous eye made the entire country look wretched.

Spain isn't deterred, though. It is ready to love him, no matter what. Now a group of Spaniards comprised of a historian,

a geophysicist, and forensic experts appears to have dug up Cervantes's bones—and those of his wife, Catalina de Salazar, and several other people, some of them children—in an unspecified grave inside a crypt in the Convent of the Barefoot Trinitarians (Trinitarias Descalzas), in Madrid. The box that contains some of the remains supposedly has the initials M.C. This might be the proof of what the group is looking for, although, truth be told, Spanish orthography didn't get standardized until later.

Cervantes was almost sixty when the first part of "El Quijote" came out, in 1605. (It would take him another decade to release the second, final part.) His previous work had garnered little attention. He was a soldier and a tax collector, among other things, but literature was his passion. When he wrote the novel, he was getting old and was also losing patience, with himself as well as, quite likely, with Spain. The success of the novel—only posterity would call it a masterpiece—was no doubt surprising. People instantly fell in love with its two protagonists, the pathetic knight and his servant. In Mexico and Peru, adults and children dressed up like them for carnivals.

But the Spanish literary establishment, or at least part of it, was resentful. Lope de Vega, the most famous and prolific comedia playwright of the era and the creator of some of the best sonnets in the Spanish language, badmouthed "El Quijote" before its publication. All of which makes it ironic that Spain now uses Cervantes to sell itself. Don Quixote and Sancho Panza show up on stamps, T-shirts, children's books, coffee mugs, and watches, and in paintings, comics, and countless other souvenirs. There have been TV and movie adaptations, ballets, operas, and, of course, a Broadway musical so saccharine you think it will give you diabetes. This isn't terribly surprising, given that "El Quijote" is now not only universally revered but also a perennial best-seller.

In times of trouble, Spain has a special relationship with Cervantes. It reaches back to him for help in sorting itself out. It happened at the end of the nineteenth century, with the Spanish-American War, when the Spanish empire finally collapsed, as Cuba and Puerto Rico added themselves to the trend among former colonies in the Americas by repudiating it and seeking independence (as did the Philippines). At the time, the intellectual élite known as the Generación del '98—which included, among others, Miguel de Unamuno, who, as a Catholic, obsessed about the religious meaning of almost everything in "El Quijote"—found in Cervantes's creations the fate of the Spanish soul: no matter how misguided your politicians and how often you are ridiculed, these intellectuals insisted, you must stay true to your dreams.

It happened again during the Franco dictatorship, when Cervantes's masterpiece was the glue that kept the nation's decaying values together. And it is happening today, as Spain goes through one of its worst crises in recent memory. King Juan Carlos abdicated not too long ago. High unemployment and fiscal collapse not only keep people in a crabby mood but place Spain next in line after Greece as the economy with the most potential to unravel the European Union.

The international attention surrounding the disinterment of Cervantes's remains is likely to have unexpected side effects. For one thing, readers will get to know him better, which means that factoids surrounding his life will be tested. He is seen as a champion against censorship who was jailed by the Inquisition. Though he did spend time in jail, the charge, in truth, was fraud. And the idealized Dulcinea of "El Quijote" might be a façade for his womanizing. Cervantes married in 1584, when he was thirty-seven and Catalina was nineteen. The marriage lasted thirty years, but Cervantes may have spent only about half of them with his wife. As it turns out, the marriage came just as he had an out-of-wedlock daughter with another nineteen-year-old woman, the result of a night of passion at a tavern.

In other words, he was no saint. Nor should we continue to make him one.

Frankly, there is something creepy about bringing Cervantes back from the dead. Disinterring famous people has become a kind of sport in the Hispanic world. Before Cervantes, it happened to Evita, Che Guevara, Federico García Lorca, and Pablo Neruda. Perhaps reaching into the bottom of the pit is an effort to correct past mistakes, because the consensus is that these luminaries were all misunderstood by their contemporaries, at least the most powerful among them. The present ought to be nicer.

I have always considered it a beautiful metaphor that Cervantes had no fixed address in Spain. He is thus everywhere and nowhere. There are a number of sites connected with his life, but none attract hordes of travellers the way Stratford-upon-Avon and the Globe Theatre in London draw Shakespeare aficionados. But the circus surrounding the forensic work being done now might be the first sign of a nascent Cervantes tourism industry. The convent nuns where the forensic team has been working are already pondering the idea of opening their space to the public. A tomb has been proposed to commemorate the four-hundredth anniversary, next year, of Cervantes's death. The author Arturo Pérez-Reverte, who has set some of his novels in the Madrid neighborhood where the convent is located—a location in need of revitalization—envisioned cafés, museums, and libraries there.

Clearly, Cervantes's bones are good for business.

L'acudit més bo sobre el Premi Cervantes, el premi literari més cobejat al món de parla espanyola, que va ser establert pel Ministeri de Cultura d'Espanya el 1976, és que el propi Cervantes no l'hagi rebut. Això es deu al fet que era, dins el seu cor, el més anti-espanyol dels escriptors espanyols. I perquè, com a escriptor, no se li tenia cap gran estima. "Dom Quixot", la seva obra mestra, coneguda afectuosament com "El Quixot", fa mofa de gairebé tots els aspectes de la vida a la Castella del segle XVII, de la Inquisició per viril coratge, des de la parla de la classe baixa a la pròpia literatura. La seua mirada humorística va fer que tot el país semblés miserable.

Espanya insisteix, però. Està disposada a estimar-lo, sense importar-li el què o el com. Ara un grup d'espanyols format per un historiador, un geòfísic, i experts forenses sembla haver desenterrat els ossos d'en Cervantes, els de la seva esposa, Catalina de Salazar, i diverses altres persones [17 en total -N. del T.], alguns d'ells nens -dins d'un ossari comú sense especificar [Cervantes va morir pobre i en no pagar van anar a l'ossari -N. del T.] a una cripta del Convent de les Trinitarias Descalces, de Madrid. La caixa que, suposadament, conté algunes de les restes té les inicials MC Aquesta podria ser la prova del que el grup està buscant, encara que, a dir la veritat, eixa ortografia espanyola no va ser estandarditzada fins una mica més tard. [i ja és casualitat que de les 17 caixes només s'hagi conservat la d'aquestes inicials -N. del T.].

En Cervantes tenia gairebé seixanta anys quan va sortir la primera part d "'El Quixot" el 1605. (Li caldria una altra dècada per alliberar la segona part). El seu treball anterior havia atret poca atenció. Era un soldat i un recaptador d'impostos, entre altres coses, però la literatura va ser la seva passió. Quan va escriure la novel·la, s'estava fent vell i també estava perdent la paciència, amb ell mateix, així com, molt probablement, amb Espanya. L'èxit de la novel·la -només la posteritat en diria obra mestra- va ser, sens dubte, sorprenent. La gent a l'instant es va enamorar dels seus dos protagonistes, el patètic cavaller i el seu criat. A Mèxic i Perú, els adults i els nens es vestien com ells per carnestoltes.

Però l'establiment literari espanyol, o almenys part d'ell, li va tenir ressentiment. Lope de Vega, el més famós i prolífic escriptor de comèdia de l'època i creador d'alguns dels millors sonets en llengua espanyola, va parlar malament d'"El Quixot", abans de la data de publicació de l'edició Princeps. Tot això fa que sigui irònic que Espanya ara utilitzi Cervantes per vendre's a sí mateixa. Don Quixot i Sancho Panza apareixen en segells, samarretes, llibres infantils, tasses de cafè, i rellotges, i en pintures, còmics, i una infinitat d'altres records. S'han fet adaptacions al cinema i a la televisió, ballets, òperes, i, per descomptat, un musical de Broadway així que "no vols arròs.. dues tasses!". Això no és del tot sorprenent, tenint en compte que "El Quixot" ha esdevingut no només un símbol universal, sinó també un perenne best-seller.

En temps difícils, Espanya sempre té una relació especial amb Cervantes. Torna a ell cercant ajuda per arreglar-se a si mateixa. Va succeir a finals del segle XIX, amb la Guerra Hispà-Americana, quan es va ensorrar finalment l'imperi espanyol, en sumar-se Cuba i Puerto Rico a la tendència de les antigues colònies de les Amèriques de repudiar la metròpoli i cercar la independència (com van fer les Filipines). En aquell moment, l'elit intel·lectual coneguda com la Generació del '98 -que inclou, entre d'altres, Miguel de Unamuno, que, com a catòlic, obsessionat pel significat religiós de gairebé tot en "El Quixot"- va trobar en la creació de Cervantes el destí de l'ànima espanyola: no importa quan errats vagin els teus polítics i quan sovint siguin ridiculitzats, has de romandre fidel als teus somnis - insistien aquests intel·lectuals..-

Va succeir de nou durant la dictadura franquista, quan l'obra mestra de Cervantes era la cola que mantenia junts els valors decadents de la nació. I està succeint avui en dia, ja que Espanya travessa una de les seves pitjors crisis de la història recent. El rei Joan Carles va abdicar no fa massa temps. L'alt atur i el col·lapse econòmic, no només mantenen a la gent en un estat d'ànim malhumorat, sinó que situen Espanya el proper a la cua després de Grècia, com l'economia amb major potencial per a desembullar la Unió Europea. [desunir.. -N. del T.]

L'atenció internacional que envolta l'exhumació de les restes de Cervantes, és probable que tingui efectes secundaris inesperats. D'una banda, els lectors tindran l'oportunitat de conèixe'l millor, el que significa que certs fets dels que van envoltar la seva vida es posaran a prova. Cervantes és vist com un campió contra la censura que va ser empresonat per la Inquisició. Encara que va passar temps a la presó, el càrrec, en realitat, era per un frau. I la Dulcinea idealitzada de "El Quixot" podria ser una façana per a la seva vessant de faldiller. Cervantes es va casar el 1584, quan tenia trenta-set anys i Catalina en tenia dinou. El matrimoni va durar trenta anys, però Cervantes podria haver passat només la meitat d'ells amb la seva dona, atès que, el matrimoni va arribar just en el moment que tenia una filla extramatrimonial amb una altra dona de dinou anys, resultat d'una nit de passió a una taverna.

En altres paraules, ell no era un sant. Tampoc cal intentar fer-ne un.

Francament, hi ha alguna cosa d'esgarriós en el fet de portar Cervantes d'entre els morts. Desenterrar gent famosa s'ha convertit en una mena d'esport en el món hispà. Abans de Cervantes, va passar amb Evita, el Che Guevara, amb Federico García Lorca i amb Pablo Neruda. Potser arribar al fons de la fossa sigui un esforç per a corregir els errors del passat, perquè el consens és que aquests personatges van ser mal interpretats pels seus contemporanis, almenys el més poderós d'entre ells. El present hauria de ser millor.

Sempre he considerat que és una bella metàfora que Cervantes no tingués un domicili fix a Espanya. Ell era, doncs, a tot arreu i en lloc. Hi ha una sèrie de llocs relacionats amb la seva vida (Barna), però cap d'ells atreu hordes de viatgers de la manera que Stratford-upon-Avon i el Globe Theatre de Londres arrosseguen als aficionats a Shakespeare. Però el circ que envolta el treball forense que ara se està fent podria ser el primer signe d'una naixent indústria turística sobre Cervantes. Les monges del convent on ha treballat l'equip forense, ja estan pensant en la idea d'obrir el seu espai al públic. S'ha proposat fer-hi una tomba per a commemorar el quart centenari, de la mort de Cervantes. L'autor Arturo Pérez-Reverte, que ha posat algunes de les seves novel·les al madrileny barri on es troba el convent -un lloc amb necessitat de revitalització- s'hi imagina cafès, museus i biblioteques. [encara que la prova de l'ADN s'hagi de fer amb els ossos de la seva germana que jauen a un ossari comú barrejats amb 200 esquelets més -N. del T.].

Clar i català, els ossos d'en Cervantes són bons per als negocis.

Notes:

Trobo poc exacta.. (encara que és correcte en el missatge que vol donar) la traducció de

as the economy with the most potential to unravel the European Union.

per

que situen Espanya com el pròxim país a caure després de Grècia

Vegeu la meua traducció de l'article

//www.histo.cat/premsa/els-dos-costats-de-desenterrar-cervantes